

[Arne Bjerregaard]

må sige samfundslovgivningens generelle system. Derfor mener vi, at det såvel ud fra en kulturel betragtning som ud fra en menneskelig betragtning vil være af betydning, at der fortsat gives mulighed for at opretholde de uafhængige institutioner og foreninger, og det mener vi man kan gøre ved at forhøje fradragsretten for bidrag til dem.

Endvidere mener vi, at det samtidig med forhøjelsen af fradragsretten må være rimeligt at indføre den bestemmelse i lovgivningen, at begge ægtefæller får mulighed for fradrag, og at det må være her ligesom på visse andre områder, nemlig at kan den ene ikke udnytte sit fradrag, må den anden kunne udnytte det. Vi mener stadig væk, at parterne i et ægteskab, selv om de er to selvstændige inidivider, trods alt vil være enige om økonomien, om, hvad pengene skal bruges til osv., og at det derfor må være rimeligt, at den ene part, selv om vedkommende ikke har nogen reel indtjening uden for hjemmet, alligevel får lov til at foretage nogle fradrag til disse formål.

Jeg vil takke ministeren for delvist tilsagn om at forbedre ordningen. Selvfølgelig havde jeg håbet, men ikke forventet, at ministeren nu ville sige: det er et udmærket forslag, så det tager vi, som det er. Men vi er taknemlige, hvis det, ministeren vil være med til et stykke ad vejen, er rimeligt, også familiemæssigt.

Socialdemokratiet var selvfølgelig stort set enig med ministeren, men egentlig kan jeg jo ikke forstå, at socialdemokratiet ikke går mere ind for den slags. Når jeg noterer mig, at man gerne vil bevilge store beløb af offentlige midler til veldædige formål som f.eks. visse stiftelser i København, visse huse i København og andre steder, kunne man jo sige: det vil vi ikke blande os så meget i, men private har jo mulighed for over disse fradrag selv at bestemme, om de vil betale til kvindehuse o.lign. Men jeg må forstå, at man ikke vil have det over skattelovgivningen.

Jeg er enig med hr. Bernhard Baunsgaard i, at det ville være rimeligt at opretholde disse fradragsrettigheder - hvis man nu ophæver de almindelige fradragsmuligheder - ved at sige: hvis private giver en million kroner, så giver staten også en million kroner. Så vil der selvfølgelig være lighed for Per og Poul: de får lige store fradrag, eller rettere, til den tid får de ingen fradrag.

Jeg har altså ikke spor imod, at man ophævede fradragsretten, hvis vi så bare fik dette tilsagn. Men som det er i øjeblikket, kan jeg ikke se, at arbejdsmand Jensen skulle miste noget i forhold til direktøren, for både direktøren og arbejdsmand Jensen giver altså noget; der er ingen af dem, der får noget. Direktøren får måske et lidt større fradrag end Jensen, men det bevirker vel blot, at direktøren kan give et lidt større bidrag, men de kommer begge to af med nogle penge; der er da ingen af dem, der får nogen fordele ud af det, ud over at de altså er med til at give til et formål, som de ønsker at give til.

Hr. Hagen Hagensen sagde, at det var mærkeligt, der ikke stod 1982, og det må jeg da give hr. Hagen Hagensen ret i. Det er en fejl, som er kommet til at stå der, for der skulle stå 1982, så jeg er da glad for, at hr. Hagen Hagensen siger det. Vi skal nok stille ændringsforslag i udvalget om, at det bliver fra 1982.

Hr. Hagen Hagensen sagde også, at det kunne være rimeligt at se på listen. Det vil vi ikke afvise. Jeg mener også, der er visse ting, om hvilke man må sige, at det er lidt urimeligt, at der kan fås fradrag for at give bidrag til dem. Vi er altså villige til at se på, om der skal ske begrænsninger i listen, om nogle skal på og andre ud osv. Vi mener, det er rimeligt med en justering dér.

Ellers må jeg takke for en på nær VS stort set positiv tilslutning til forslaget. Ja, SF var også positiv over for alt det gode, vi ville, men ville dog ikke være med. De ville have det direkte over statskassen, hvor vi siger, man lige så godt kan gøre det indirekte over statskassen.

Så var der selvfølgelig hr. Wilhjelm, som var klart imod. Jeg havde ikke forventet andet, så det skal jeg såmænd ikke kommentere nærmere.

Vi siger tak for en velvillig modtagelse og håber, at vi i alt fald kommer et stykke ad vejen med det, vi har ønsket.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Hr. Arne Bjerregaard gjorde en bemærkning om, at han ikke kunne se, at arbejdsmand Jensen mistede noget, fordi direktøren fik en stor skatterabat. Ja men man skal da bare stille sig det spørgsmål: hvem skal betale den skatterabat? Det skal bl.a. arbejds-